

De was

De Noorderzon is al meer dan een decennium de hele zomer onderweg. Eind april aan boord, eind september weer naar de vaste wal. Je hebt alle tijd van de wereld en je komt op plaatsen die in een gewone vakantie onbereikbaar zijn, zoals de Oostzee. Een avontuurlijk en vrij bestaan. Maar zo nu en dan dringen zich de gewone dagelijkse verplichtingen op. Schoonmaken en de was doen is er daar één van. Daarom zetten we koers naar Dragør, een schilderachtig voorstadje van Kopenhagen met een flinke Nederlandse "touch" in de geschiedenis. Het is een grote haven met alle voorzieningen, inclusief een wasmachine. En daar is behoefte aan, willen we tenminste de berg was niet al te zeer laten groeien. Er blijkt in de drukke haven nog een schitterend plekje te zijn op de kop van de pier in de oude haven.

Het vinden van de wasmachine blijkt nog een hele klus. De havenmeester is ook hier vervangen door een automaat, dus we moeten alles zelf uitzoeken, inclusief het gedoe met een kaartje dat je moet kopen en opwaarderen (ook met een automaat natuurlijk) om de wasmachine (een automaat) mee te betalen.

Maar dat alles blijkt later toch wel te lukken. De gebruikelijke ruzie die wij hebben met betaalautomaten met

“touch screens” blijft uit en we blijken even later in het bezit van een plastic kaartje waarmee we de wasmachine kunnen bedienen. De wasmachine blijkt aan de andere kant van het havencomplex in de Marina te zijn en wij liggen natuurlijk pittoresk in de oude handelshaven, ruim een kilometer daar vandaan. Een keer wassen en een keer drogen betekent dus zes kilometer lopen, want je gaat daar niet zitten wachten tot alles klaar is. En wij moeten zeker twee wassen draaien. We verdelen de taken. Irma gaat naar het washok en ik poets het vooronder, wat onlosmakelijk met het wassen samenhangt, want het bed moet natuurlijk ook verschoond worden. Het poetsen van het vooronder gaat snel en rimpelloos. Irma heeft minder geluk. Als zij beide wasmachines aan het vol proppen is met vuile was (tot haar schik zijn er twee machines, en twee tegelijk, dat scheelt een paar kilometer lopen) krijgt zij het aan de stok met een Deense watersporter. Die trekt meteen van leer en vindt het belachelijk dat Irma twee wasmachines tegelijk in gebruik aan het nemen is. Hij staat al klaar met een zak wasgoed en claimt een van de machines. Maar Irma bijt van zich af en blijft in haar beste Engels stoïcijns herhalen: ‘I was here first,’ en gaat gewoon door met het volproppen van de machines. Je kunt me wat, denkt ze, als je het nou een beetje normaal vraagt. Maar de man wil zich niet laten kisten door zo’n asociaal wijf en houdt vol. Irma ook. Juist als zij zich staat af te vragen wat de man zal doen als zij ‘you can kiss my ass’ tegen hem gaat zeggen (zal hij dat dan ook echt willen doen?), krijgt ze bijval van een andere

watersporter. Die geeft de man in zijn eigen taal te verstaan dat hij niet zo moet zeuren en gewoon op zijn beurt moet wachten. Tot Irma's genoegend druipend de boze man af. Helaas krijgt ze echter enkele minuten later de wasmachine niet aan de gang. De instructie is in het Deens (er moet iets gebeuren op de automaat waar het betaalkaartje in moet) en kennelijk doet ze iets niet goed. Dan maar even hulp vragen aan iemand die Deens spreekt. Buiten het washok spreekt ze zonder goed te kijken de eerste de beste persoon die ze tegen komt aan. En wat blijkt als hij zich omdraait: het is die boze man die daarbuiten op het stoepje stoom staat af te blazen omdat hij zojuist bakzeil heeft moeten halen voor zo'n bitch uit Nederland die...

Gelukkig was er meteen iemand anders die bereid was om de gebruiksaanwijzing te vertalen. Nee, het was niet Irma haar dag daar in Dragør. Toen zij een uurtje later terugliep om de was over te hevelen naar de droger was het washok al in zicht toen ze erachter kwam dat ze het plastic kaartje waarmee ze de droger kan bedienen aan boord had laten liggen.